

[Stegger Nielsen.]

som min mening, at den har virket overordentlig godt. Det er lykkedes ad denne vej at få tilgang til vore seminarier, til vor læreruddannelse, fra nye kredse i befolkningen, og den frygt, man oprindelig nærrede for, at der herigennem skulle blive skabt to lærertyper, den ene med den almindelige 4-årige uddannelse, den anden med studenteruddannelsen på 2½ år, har vist sig ubegrundet. Studenterlærerne er faldet udmærket til indenfor helheden og har ikke skilt sig ud på nogen måde, og de har efter min mening tilført skolen en stor værdi, har afhjulpet lærermanglen betydeligt og har for eksamenskolen været et overordentlig vigtigt moment i disse år.

Seminariekommissionen, der afgav sin betænkning i slutningen af 1951, beskæftigede sig meget med dette spørgsmål — det kommer vi jo til ved en senere lejlighed — og samlede sig til slut om et forslag om at gøre studenteruddannelsen permanent, altså en erkendelse af det samme: at den har virket heldigt, og at de pågældende er faldet godt til indenfor helheden. Der var ikke enighed om uddannelsesstiden. Nogle fandt, at den skulle være 2½ år, andre 3 år, men det kommer vi til at tale ved om senere. Jeg for mit vedkommende mener, at for den, som har artium, burde, alle forhold taget i betragtning, den almindelige læreruddannelse nok kunne afkortes med 1½ år.

Da et forslag til en almindelig ændring af læreruddannelsen imidlertid efter den højtærede ministers mening ikke kan fremsættes nu, men må vente i alt fald til samlingen 1952—53, også under hensyn til, at det vil være rigtigst, at seminariekommissionens betænkning får tid til at bundfælde sig og blive diskuteret i befolkningen, i skolekredse, i seminariekredse o. s. v., og lærermanglen fremdeles er tilstede, er det naturligt, da man simpelthen ikke kan undvære denne lærereksamen for studenter, at der fremsættes et forslag som det foreliggende om at forlænge den midlertidige lov, indtil en almindelig revision af de gældende regler om læreruddannelse kan finde sted. Jeg mener, at begrundelsen herfor er rigtig og naturlig, og jeg anbefaler på mit partis vegne forslaget til hurtig og velvillig behandling.

Bonnichsen: Man har både i folketinget og i dette ting nævnt, hvordan der, da lovforslaget blev vedtaget i 1947, var en vis skepsis med hensyn til, om denne uddannelse på 2½ år ville være tilstrækkelig, og selve det, at man dengang i loven indførte,

at loven skulle revideres i år, viser jo, at ministeriet delte denne skepsis. Jeg må tilstå, at jeg selv udtalte en sådan skepsis dengang, til min store forbavselse nu bagefter, for det har jo vist sig, at det var en fortræffelig ordning, vi her fik indført.

Jeg ser af de til lovforslaget knyttede bemærkninger, at seminarierne har udtalt, at de er overordentlig tilfredse med disse unge mennesker. Man havde såmænd ikke behøvet at spørge seminarierne, for vigtigere endnu, end at disse studenter kunne følge med på seminarierne, var det dog, at de kunne gøre fyldest ude på skolerne, og det har vi allerede fået to udtalelser for, både fra en ordfører, der vel repræsenterer provinsen, og fra en ordfører, der repræsenterer landet, og jeg, der jo gennem mange år har haft med hovedstaden at gøre, kan fuldtud tiltræde disse udtalelser. Disse unge mennesker — det er forøvrigt navnlig unge kvinder — har været til overordentlig stor gavn, og der er for mig ingen tvivl om, at man adskillige år frem i tiden vil have brug for disse lærerkræfter. Det er jo også i bemærkningerne til lovforslaget udtalt, at man ønsker at gøre ordningen permanent senere, når den endelige revision af læreruddannelsen skal finde sted. Om uddannelsesstiden så til den tid skal forlænges fra 2½ år til 3 år, bliver jo så et spørgsmål.

Såvidt jeg forstod på det ærede medlem hr. Stegger Nielsen, mente han, at vi kunne nøjes med de 2½ år, og hvis den omstændighed, at man forlænger uddannelsesstiden til 3 år, betyder, at man ikke får fat i så mange, som man gerne ville have, betragter jeg det som uheldigt. Jeg synes, at de mange eksempler viser, at de 2½ år har været fuldtud tilstrækkelige til at skaffe kvalificerede lærere.

Der har i folketinget været røbet ligesom en vis lyst til en almindelig drøftelse af seminarieuddannelsen på basis af seminariekommissionens betænkning, men jeg er ganske enig med den højtærede undervisningsminister i, at man bør vente, til sagen, som ministeren udtrykte det, er noget mere afklaret og moden.

Jeg kan som sagt på mit partis vegne udtale, at vi synes, at den foreslåede lov bør være gældende indtil videre, d. v. s. indtil der foreligger en lov, der reviderer seminarieuddannelsen, og jeg skal på min gruppes vegne tilsige vor støtte til lovforslagets gennemførelse.

Anna Westergaard: Da rigsdagen i 1947 vedtog loven om en midlertidig ordning af lærereksamen for studenter, var det ikke